

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 657/24
28.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела из члана 113 КЗ и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца ВЈТ у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Николине Стригић, браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Радивоја Радишића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду 13К.бр. 29/22 од 11.01.2024. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Николине Стригић и браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана **28.11.2024. године** једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду 13К.бр. 29/22 од 11.01.2024. године, у делу одлуке о казни у односу на окривљену ББ, тако што Апелациони суд у Београду окривљену ББ, са ближим подацима као у изреци пресуде, због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, за коју је првостепеном пресудом оглашена кривом, применом одредби члана 1, 2, 4, 42, 45 и 54 КЗ **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци**, у коју јој се урачунава време проведено у притвору почев од 09.05.2022. године, када је лишена слободе до 30.12.2022. године, када је притвор укинут, док се у преосталом делу жалба браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића, као и жалбе окривљеног АА, његовог браниоца, адвоката Николине Стригић, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Радивоја Радишића и јавног тужиоца ВЈТ у Београду у целости, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а пресуда Вишег суда у Београду 13К.бр. 29/22 од 11.01.2024. године, у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 13К.бр. 29/22 од 11.01.2024. године, окривљени АА, ВВ и ББ, оглашени су кривим и то окривљени АА због кривичног дела убиство из члана 113 КЗ, а окривљени ВВ и ББ због по једног кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, те је суд окривљеном АА, претходно, за наведено кривично дело, утврдио казну затвора у трајању од 10 (десет) година, а затим му је опозовао условну осуду изречену пресудом Трећег основног суда у Београду К.бр. 417/20 од 16.3.2021. године узео као утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, те је окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 6 (шест) месеци у коју му се на основу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп. бр. 308/21 од 10.9.2021. године. који му се рачуна од 09.09.2021. године када је лишен слободе и може трајати до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом, а окривљеног ВВ и ББ осуђује на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године у које казне се у смислу члана 63 КЗ окривљеном ВВ урачунава време проведено у задржавању у периоду од 09.9.2021. до 10.9.2021. године, док се ББ урачунава време проведено у притвору по решењу Вишег суда у Београду К.бр. 29/22 – Кв.бр. 1180/22 од 29.4.2022. године, који се рачуна од 09.05.2022. године, када је лишена слободе, до 30.12.2022. године када је притвор укинута. На основу члана 535 став 1 ЗКП, одузимају се метална клешта дужине 29 цм и метални подесиви кључ дужине 21 цм. На основу члана 264 ЗКП обавезују се окривљени да накнаде трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем, по прибављеним подацима о њиховој висини, док се на основу члана 258 став 4 ЗКП, представник породице оштећеног ГГ упућује да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац ВЈТ у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду окривљеном АА изрекне казна затвора у дужем временском трајању;

- окривљени АА, из свих законских разлога, са предлогом да се првостепена пресуда укине и врати првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац окривљеног АА, адвокат Николина Стригић из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине првостепену пресуду, предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или усвоји жалбу, одржи претрес пред другостепеним судом и преиначи првостепену пресуду на тај начин што ће окривљеног ослободити од оптужбе, односно преквалификовати кривично дело у кривично дело из члана 121 став 5 КЗ и изрећи окривљеном казну затвора у краћем трајању, те је тражила да буде обавештена о седници већа другостепеног суда

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Радивоје Радишић из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у погледу одлуке о

казни и изрекне окривљеном условну осуду, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

- бранилац окривљене ББ, адвокат Драган Јаковљевић због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба и повреде кривичног закона са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду или окривљеног ослободи од оптужбе, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 692/24 од 12.6.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу ВЈТ и преиначи побијану пресуду у смислу тужиоцевог жалбеног предлога, а да одбије као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Николине Стригић, те жалбу браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића, као и жалбу браниоца окривљеног ВВ, адвоката Радивоја Радишића, као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Николине Стригић и браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Николине Стригић се указује да је суд током поступка суд пропустио да наведе разлоге о одлучним чињеницама, који се односе на психичко стање окривљеног АА у време извршења кривичног дела, а имајући у виду да је окривљени лице које је дуги низ година провело у казнено-поравним заводима, те да сензитивније реагује на провокације, посебно јер га је оштећени ухватио за полни орган, те имајући у виду налаз и мишљење вештака психијатријске струке из кога произлази да је понашање оштећеног за окривљеног био провокативни фактор, да окривљени није умислио напад оштећеног, те да се налазио у стању повишене емоционалне напетости, све говори у прилог тези одбране да није постојао умишљај за убиство, јер је том приликом била угрожена његова личност и достојанство. Према томе, окривљени је желео да се одбрани, одбије напад за себе и своју личност и да нанесе неколико удараца оштећеном, при чему је био у стању алкохолисаности, те се поставља питање да ли је окривљени уопште могао у таквом стању да наноси повреде оштећеном у трајању од 15 минута.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака психијатра др Светислава Мишковића, те дао довољно јасне разлоге о томе због чега није прихватио тезу одбране да је окривљени доведен у стање јаке раздражности, без сопствене кривице, понашањем оштећеног и да се евентуално може радити о кривичном делу тешка телесна повреда на мах услед јаке раздражности из члана 121 став 5 КЗ, будући да из одбране окривљеног, а што су потврдили у својим одбранама окривљени ВВ и ББ произилази шта је био непосредан повод реакције окривљеног (оштећени је окривљеног ухватио за полни орган), што је окривљеног испровоцирало да тако

реагује, те правилно нашао да је такво понашање оштећеног у апсолутној несразмери у односу на реакцију окривљеног, без обзира на чињеницу да је окривљени био у алкохолисаном стању, његову личност и дијагностикован мешовити поремећај личности, услед чега је код окривљеног снижена граница толеранције за фрустрације и ослабљена контрола импулса, као и претходни живот окривљеног, те је правилно нашао да је рекација окривљеног у конкретном случају била у толикој мери прекомерна и несразмерна, да се не може прихватити теза одбране да је оштећени, својим понашањем, окривљеног довео у стање јаке раздражености, будући да окривљени претходно није био изложен нападу или злостављању од стране оштећеног, нити се поступак оштећеног у стану у присуству једне особе (окривљене ББ) може објективно, па и субјективно сматрати вређањем у толикој мери, да оправдава овакву рекацију окривљеног, тим пре што је оштећени био у алкохолисаном стању, да након почетне провакације није наставио са провоцирањем окривљеног, већ је негирао и ћутао, како су то навели окривљени ВВ и ББ. С тим у вези, имајући у виду чињеницу да је окривљени критичном приликом у дужем временском периоду наносио бројне повреде оштећеном рукама, песницама, шутирањем ногом обуеном у патику, металним клештима и металним подесивим кључем, након што је оштећени пао на под и престао да се брани, правилно је првостепени суд нашао да је критичном приликом окривљени био свестан да може да лиши живота оштећеног, па је на то пристао.

Наведено је потврђено и судско-медицинским вештачењем, као и вештачењем путем вештака психијатра др Светислава Мишковића, који се изјаснио везано за алкохолемију окривљеног, будући да окривљени није алкотестиран у време предметног кривичног дела, али да се сама алкохолемија не може посматрати као показатељ урачунљивости, односно неурачунљивости, већ се сагледава понашање окривљеног без обзира на алкохолемију, те да је могуће да особа која се налази у акутно напитом стању интензивно шутира и задаје ударце другој особи у трајању од око 15 минута, а могуће и у дужем временском периоду, јер алкохол утиче на губитак самоконтроле, агресивност, лабилност, подстиче на суровост, убиства, силовања и слично. С тим у вези, вештак се изјашњавао да понашање оштећеног, које је претходило сукобу, на начин како је описао окривљени, за окривљеног може представљати провокативни фактор, међутим, иако је окривљени особа са комбиновано - мешовитим поремећајем личности, исти није склон да има присуство суманутих идеја, који су знак душевне болести, те да је наведено потпуно ирелевантно са форензичког аспекта у конкретном случају, јер услед поремећаја личности, које је дијагностиковано код окривљеног, није искључено рационално сагледавање животних ситуација и догађаја, па су супротни жалбени наводи браниоца, који указује да суд није у довољној мери утврдио психичко стање окривљеног критичном приликом, оцењени као неосновани, и без утицаја на другачију одлуку суда.

Надаље, жалбом окривљеног АА, као и његовог браниоца, адвоката Николине Стригић се указује да током поступка није утврђено да је окривљени у било ком тренутку наносио повреде оштећеном металним клештима и металним кључем како му је то стављено на терет, и то у слепоочној регији, при чему се из извештаја о форензичком прегледу лица места утврђује да на овим предметима нису пронађени трагови крви.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима окривљеног АА и његовог

браниоца, а што је било предмет оцене првостепеног суда у побијаној пресуди, на странама 20. и 21. образложења побијане пресуде, правилно је првостепени суд, на основу изјашњења вештака др Владимира Пишћевића - да су нанесене повреде посебно повреда слепоочног дела и прелом у пределу десне слепоочне кости по механизму настанка могле настати садејством једног тела о друго, али и употребом металног предмета, који би могао бити алат, односно метални кључ или кљешта, утврдио да је окривљени критичном приликом оштећеном ударце наносио и металним кљештима и подесивим металним кључем, а што посебно произлази из чињенице да су наведени предмети пронађени у стану, на столу у непосредној близини окривљеног и места повређивања, а да је вештачењем биолошких трагова на кљештима, поред биолошког материјала окривљеног АА и окривљене ВВ, утврђено и присуство биолошког материјала оштећеног ДД, као једног од оставиоца трага, док је у трагу који је узет са подесивог кључа, утврђено са изузетно великом сигурношћу присуство биолошког материјала оштећеног, као већинског донора спорног биолошког трага, о чему је суд дао уверљиве и јасне разлоге, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Надаље, жалбама окривљеног АА, као и његовог браниоца, адвоката Николине Стригић, се указује да су искази сведока противречни, јер није утврђено на који је начин оштећени у њебету спуштен са степеништа, да се ради о спиралним и уским степеницама, те да су приликом изношења оштећеног истом нанете повреде, о чему суд није дао довољно јасне и уверљиве разлоге.

Међутим, и ови жалбени наводи окривљеног и његовог браниоца, оцењени су као неосновани, будући да се првостепени суд изјашњавао о тезама одбране да окривљени није нанео све повреде оштећеном, већ да је до повређивања оштећеног дошло приликом његовог транспорта од стране екипе Хитне помоћи у њебету, а које наводе је правилно оценио као неуверљиве и срачунате на избегавање кривице, будући да су исти оповргнути исказима испитаних сведока, који су том приликом сачињавали екипу Хитне помоћи, као и полицијских службеника који су били присутни у стану, те потврђени наводима вештака др Владимира Пишчевића, који је објаснио да транспорт пацијента у њебету постоји и није осмишљен ситуационо, те да су све повреде на оштећеном локализоване и констатоване на предњој или бочној страни, те се детаљно изјашњавао о механизму настанка свих повреда које је критичном приликом задобио оштећени, а који исказ вештака је правилно првостепени суд прихватио као јасан, логичан и дат у свему у складу са правилима науке и струке, због чега су и ови жалбени наводи оцењени као неосновани.

Жалбом браниоца окривљеног ВВ, адвоката Радивоја Радишића се указује да суд није дао у довољној мери јасне разлоге о постојању бића кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, будући да се окривљени током поступка искрено изјашњавао због чега је критичном приликом брисао крв на поду на месту где је оштећени пао, које је предузео у време акутног напитог стања, а које стање је узроковало да ову радњу предузме због одбојности да гледа крв, те да је наведеном предузетом радњом од стране окривљеног је дошло до минималног нарушавања лица места, по питању трагова крви, која радња ниједног момента није отежала документовање и процесуирање извршиоца овог кривичног дела, при чему окривљени није имао свест о тежини критичног дела, а које је извршило лице коме се пружа помоћ, те није било места стављања окривљеном на терет квалификованог облика

кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела, већ кривичног дела из члана 333 став 1 КЗ, за које је прописана блажа казна затвора.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног ВВ, адвоката Радивоја Радишића, правилно је првостепени суд, ценећи радње које је окривљени критичном приликом предузео, имао у виду околност да окривљени у својој одбрани није навео намеру да прикривањем трагова помогне окривљеном АА, већ гађење да гледа крв, налазећи да је оваква одбрана срачуната на умањење кривице, будући да је објективно, својом радњом, исказао намеру да помогне окривљеном, јер су брисао крв, а није позвао полицију или Хитну помоћ, иако је сведочио претходном наношењу бројних повреда оштећеном од стране окривљеног, кога су у више наврата безуспешно покушавали да зауставе у повређивању оштећеног који је лежао на поду у локви крви, не пружајући било какав отпор. Ово посебно, ако се има у виду да су окривљени ВВ и ББ нису били изложени претњама или принуди од стране окривљеног АА, већ им је, како наводи ББ, рекао да обришу крв, док је оштећеном рекао да "како зна и уме оде из стана", те имајући у виду објективно стање оштећеног, чињеницу да је беспомоћно лежао на поду у локви крви, изложен бројним ударцима окривљеног Тоскића, немоћан да пружи отпор, правилно је првостепени суд нашао да су окривљени ВВ и ББ имали свест да својим радњама, прикривањем трагова, пружају помоћ окривљеном као учиниоцу кривичног дела убиство, за које је прописана казна затвора преко 5 (пет) година, те је правилно квалификовао наведено кривично дело као помоћ учиниоцу након извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, о чему је дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд у потпуности прихватљиве разлоге.

Жалбом браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића се указује да суд није у довољној мери ценио чињеницу да је постојала ванбрачна заједница између окривљене ББ и окривљеног АА, која у потпуности искључује кривичну одговорност окривљене, да са становишта њене етничке мањине, браком се сматрају искључиво заједнице које су настале по њиховом обичајном праву, те је и суд морао да наведену заједницу цени са објективног становишта нашег законодавства, а све имајући у виду да су окривљени око годину дана живели заједно у том стану, да је пар месеци пре спорног догађаја окривљена живела са окривљеним, те да су били у емотивној вези. Међутим, суд погрешно прихвата и исказе сведока, а не врши њихову оцену нити пореди ове доказе међусобно, посебно што је сведок ЋЋ, полицијски службеник навео да му је по доласку до стана врата отворила окривљена ББ, која је држала цогер у руци, док је сведок ЕЕ у свом исказу навео да је главна улазна врата управо отворио он, а да су полицајци прегледали део стана који он користи, а потом отишли у део који користи окривљени, у ком смислу је суд селективно ценио наведене доказе, а селективно прихватио наводе одбране окривљеног. Истовремено је нејасно како суд утврђује да је окривљени АА поступао са евентуалним умишљајем у односу на кривично дело убиство, а за окривљену ББ утврђује да је у односу на дело помоћ учиниоцу после учињеног кривичног дела поступала са директним умишљајем, иако је смртна последица код оштећеног наступила тек након 12 дана.

По налажењу овог суда, насупрот овако изнетим жалбеним наводима браниоца окривљене ББ, правилно првостепени суд није прихватио тезу одбране окривљене да је у периоду када се десио предметни догађај, била у ванбрачној заједници са окривљеним, те да то представља основ за искључење кажњивости, налазећи да

чињеница да је окривљена живела у стану са окривљеним и да је била у емотивној вези која је трајала пар месеци, за коју сама наводи да је била "необавезна", не може се сматрати околношћу да су окривљени били у партнерској заједници таквог капацитета да она може бити основ за искључење кажњивости, будући да окривљени нису живели у трајној заједници живота. Притом, правилно је првостепени суд ценио околност да је окривљена ББ, суштински признала предузимање радње извршења кривичног дела, при чему из свих околности догађаја и доказа изведених током поступка је неспорно утврђено да је окривљена исказала намеру да помогне окривљеном, да није била изложена претњама или принуди од стране окривљеног, већ им је окривљени рекао да обришу крв, чиме је окривљена у конкретном случају имала свест да својим радњама, прикривањем трагова, пружа помоћ окривљеном као учиниоцу кривичног дела убиство, за које је прописана казна затвора преко 5 (пет) година, те је правилно квалификовао наведено кривично дело као помоћ учиниоцу након извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, о чему је дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд у потпуности прихватљиве разлоге.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела убиство из члана 113 КЗ, а у радњама окривљеног ВВ и ББ елементи бића кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, за која кривична дела их је суд и огласио кривим, при чему је окривљени АА био свестан да може да учини дело, па је на то пристао, дакле да је поступао са евентуалним умишљајем, те је био урачунљив до степена битног, али не битно, док су окривљени ВВ и ББ поступали са директним умишљајем, урачунљиви и свесни свог дела и свесни његове забрањености, те како није било околности које би искључиле кривицу окривљених, суд их је правилно огласио кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, која је изречена окривљенима, правилно првостепени суд није нашао олакшавајуће околности на страни окривљеног АА, док је од отежавајућих ценио његову ранију осуђиваност, околност извршења кривичног дела односно прекомерну реакцију и исказану упорност, те имајући у виду степен кривице за извршено кривично дело, тежину дела и тежину наступеле последице, као и личност окривљеног, правилно је првостепени суд окривљеном претходно за наведено кривично дело убиство из члана 113 КЗ за које првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од 10 година, а затим му опозвао условну осуду на основу члана 67 КЗ изречену пресудом Трећег основног суда у Београду К.бр. 417/20 од 16.03.2021. године, те узео као утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, те га применом члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору у смислу одредбе члана 63 КЗ, правилно налазећи да ће се наведеном кривичном санкцијом у потпуности остварити сврха кажњавања и сврха изрицања кривичних санкција у смислу одредби члана 4 и 42 КЗ. Надаље, правилно је првостепени суд на страни окривљених ВВ и ББ од олакшавајућих околности ценио њихово коректно држање пред судом и ранију неосуђиваност, а отежавајуће околности није нашао, те је правилно првостепени суд окривљеног ВВ за извршено кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио

на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у задржавању у периоду од 09.09.2021. до 10.09.2021. године, налазећи да је наведена казна у потпуности адекватна степену кривице, јачини угрожавања заштићеног добра и побудама из којих је дело извршено, а којом ће се у потпуности остварити циљеви специјалне и генералне превенције, те утицати убудуће на окривљеног да не врши оваква, а ни слична кривична дела. По налажењу Апелационог суда у Београду, основано се изјављеном жалбом браниоца окривљене ББ, адвоката Драгана Јаковљевића указује да суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни окривљене, изостављајући чињеницу да је окривљена малолетног детета, због чега је Апелациони суд у Београду, у одсуству отежавајућих околности на страни окривљене, окривљену ББ за извршено кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, у коју је урачунао време које је провела у притвору, налазећи да ће се наведеном казном, у потпуности остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду се указује да суд није у довољној мери ценио отежавајуће околности на страни окривљеног АА, односно чињеницу да је раније осуђиван за кривична дела са елементима насиља, да је окривљени показао изузетну упорност, да је у више наврата ударао оштећеног по свим деловима тела, те да је наведено кривично дело извршио у року провере по претходној осуди.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду су оцењени као неосновани, будући да је правилно првостепени суд дао адекватан значај свим околностима на страни окривљеног АА, посебно ценећи његову ранију осуђиваност као отежавајућу околност и одсуство олакшавајућих околности на његовој страни, те га правилно осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 година и 6 месеци, налазећи да ће се наведеном казном у потпуности утицати на окривљеног да убудући не врши оваква, а ни слична кривична дела, због чега је жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду одбијена као неоснована.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног ВВ, адвоката Радивоја Радишића, који указује да је суд требало окривљеном да изрекне блажу казну, с обзиром да има 69 година, да није осуђиван, да је разведен, да има пунолетну ћерку која није удата, која живи са мајком, незапослена је и која је имала тешку саобраћајну незгоду и била у коми, а сада је слабо покретна, да је окривљени радио додатно у Београду како би јој новчано помагао, а које околности указују да би се и са условном осудом могла остварити сврха кажњавања.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног ВВ, правилно је првостепени суд за своју одлуку о казни на коју је осудио окривљеног ВВ, дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд у свему прихватљиве разлоге, правилно налазећи да је овако одмерена казна у свему сразмерна тежини извршеног кривичног дела и личности окривљеног као извршиоца, те ће се на овај начин у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ и општа сврха изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, и то циљеви специјалне превенције, према окривљеном да убудуће не врши кривична дела, тако и генерална превенција, у смислу сузбијања

друштвено опасних делатности.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и остале жалбене наводе окривљеног АА, као и бранилаца окривљених, којима су понављени наводи који су истицани и током првостепеног поступка, а којима се оспорава чињенично стање, које је, по налажењу овог суда, правилно и потпуно утврђено у првостепеној пресуди, те је нашао да су исти без утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, због чега су жалбе одбијене као неосноване.

Сходно напред изнетом, а на основу одредби члана 457 и 459 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.**

**Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић